

функцію, вони здатні відстоювати інтереси соціально незахищених груп населення. Профспілки, здійснюючи громадянський контроль над владою, виступають як асоціація громадянського суспільства, яка реалізує соціально орієнтовану, суспільно значущу функцію

Україна, в якій сьогодні накопичилося багато соціально-економічних протиріч, що можуть призвести до небезпечних для держави соціальних та політичних конфліктів, потребує створення якісно нових, незалежних та дієвих профспілок.

Одержано 29.10.2018

УДК 342.97

Діана Борисівна МУРАТОВА,

кандидат юридичних наук,

старший викладач кафедри адміністративного права і процесу

Національної академії внутрішніх справ;

Ніна Миколаївна ТИХОСТУП,

студент 3 курсу навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання

Національної академії внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОВЕДЕННЯ ПРОЦЕДУРИ НОСТРИФІКАЦІЇ ЯК РІЗНОВИДУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПОСЛУГИ

Особи, які здобули освіту за кордоном, нерідко стикаються з проблемами при продовженні освіти або вже при прийомі на роботу в нашій країні. Справа в тому, що іноземні свідоцтва і дипломи не відповідають українським стандартам. Щоб їх легалізувати, необхідно пройти процедуру нострифікації.

Нострифікація – це процес, що надає іноземним документам про освіту юридичну силу на території України. Результатом виступає свідоцтво встановленого зразка з експертним висновком. У вигляді останнього може бути повне або часткове визнання, а також відмова від такого.

Винятковим правом проводити нострифікацію наділене Міністерство освіти і науки. Регулює це наказ Міністерство освіти і науки № 632 «Порядок визнання і встановлення еквівалентності в Україні документів про освіту, виданих навчальними закладами інших держав» від 28.05.2012 р, затверджений у Мін'юсті 14.06.2012 за № 960/21272.

В багатьох країнах світу, в тому числі і в Україні, існує така процедура як визнання іноземних освітніх документів, або нострифікація іноземних дипломів. Це процес визнання рівня іноземної освіти в Україні і надання освітнім документам юридичної сили, оскільки формально власник іноземного диплому не має відповідної освіти і кваліфікації в країні перебування [1].

Процедура нострифікації відбувається згідно з положеннями, прийнятими на Лісабонській конвенції про визнання (Конвенція про визнання кваліфікацій з вищої освіти в Європейському регіоні), яка була розроблена Радою Європи і ЮНЕСКО та прийнята національними представниками в Лісабоні 11 квітня 1997 року і ратифікована Україною 3 грудня 1999 року. Дана конвенція передбачає створення узгодженої та послідовної процедури визнання відповідних кваліфікацій в системі вищої освіти. Мета створення даного документа полягає в гарантуванні того, що кваліфікації країни-учасниці Конвенції з однієї держави можуть бути визнані в іншій.

Відповідно до Конвенції, основними є наступні принципи:

1. Власники кваліфікацій, присуджених в одній країні повинні мати належний доступ до оцінки цих кваліфікацій в іншій країні.

2. Кожна країна повинна визнавати кваліфікації, що видані іншими країнами та відповідають загальним вимогам отримання вищої освіти з метою доступу до програм, що належать до її системи вищої освіти, крім тих випадків, коли може бути доведено наявність суттєвих відмінностей між загальними вимогами і кваліфікаціями, за якими зроблено запит про визнання цієї кваліфікації.

3. Визнання кваліфікації вищої освіти, виданої в іншій країні, повинно призвести до одного чи більше з наступних наслідків:

- доступ до подальшого навчання в системі вищої освіти, включаючи складання відповідних іспитів і / або доступ до підготовки за програмою отримання докторської дисертації на умовах, аналогічних тим, які висуваються власникам кваліфікацій країни, в якій запитується визнання;
- використання академічного звання відповідно до законів і постанов країни, в якій запитується визнання;
- крім того, визнання може полегшувати доступ до ринку праці.

Процедура визнання іноземних документів про освіту має на меті забезпечення прав осіб, які здобули освіту в інших державах на продовження освіти або професійну діяльність в Україні.

Як результат процедури визнання, власник іноземних освітніх документів отримує Свідоцтво, яким підтверджується його право на продовження освіти або працевлаштування за фахом у вищому навчальному закладі України або в установах на всій території України [2].

Процедура визнання іноземних освітніх документів включає в себе:

- перевірку автентичності документів;
- підтвердження статусу освітньої установи та/або Програми;
- оцінку кваліфікації або періоду навчання;
- встановлення еквівалентності освітньому або освітньо-професійному ступеню в Україні, академічних та/або професійних прав.

Відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України № 504 від 5 травня 2015 року, який регулює проведення процедури визнання в Україні, компетентними органами є всі вищі навчальні заклади і власне Міністерство.

Вищі навчальні заклади, з метою зарахування власника іноземних документів про освіту на навчання або на посаду наукового чи науково-педагогічного працівника, повинні створювати комісію з визнання, яка діє на підставі положення про неї. Проте вищі навчальні заклади мають право лише проводити процедуру визнання, вони не мають права нострифікувати документи.

Міністерство освіти і науки України проводить нострифікацію з метою працевлаштування або продовження навчання власника іноземних документів.

Для того, щоб провести процедуру визнання, потрібно підготувати наступний мінімальний перелік документів:

1. Заява на здійснення процедури визнання;
2. Заява-згода на перевірку персональних даних;
3. Згода на обробку персональних даних;
4. Засвідчені в установленому законодавством порядку копію та переклад на українську мову легалізованого іноземного документа про освіту, а також оригінали;
5. Засвідчені в установленому законодавством порядку копію та переклад українською мовою легалізованого додатка до іноземного документа про освіту (за необхідності – пред'явлення оригіналів);
6. Копії документів про попередню (середню, професійну або вищу) освіту за наявності такої освіти;
7. Копії документів, що засвідчують особу заявника та власника іноземного документа про освіту;
8. Документ про оплату адміністративної послуги.

Ви також можете надати інші документи, що підтверджують освіту або Вашу кваліфікацію, документи про допуск до професійної діяльності, про практичний досвід. Такі документи надаються разом із завіреними перекладами українською мовою.

Всі документи повинні бути у відповідному стані – без дефектів та помилок. Якщо представники Міністерства освіти та науки України знайдуть недоліки, то можуть відмовити Вам у проведенні процедури нострифікації.

У такому прикрому випадку Ви можете звернутися до нас по допомогу: під час консультації наші спеціалісти нададуть всю необхідну інформацію стосовно підготовки документів та основних вимог до їхнього стану.

Процедура проведення нострифікації проходить у чотири етапи:

- підготовка комплекту документів;
- подача документів до Міністерства освіти і науки України;
- перевірка документів на автентичність;
- видача рішення про визнання офіційного документа Міністерством освіти і науки України.

Термін виконання процедури визнання іноземних документів про освіту становить 10–60 робочих днів і залежить від ретельності підготовки пакету необхідних документів, а також від країни, в якій було видано документи [3].

Список бібліографічних посилань

1. Що таке нострифікація? // Апостиль і точка. Бюро легалізації. URL: <https://aitochka.com/ua/faq/chto-takoe-nostifikatsiya> (дата звернення: 05.10.2018).

2. Місія, цілі, завдання Вищої ради юристів України // Вища рада юристів України : сайт. URL: <http://ukrlawcouncil.org/> (дата звернення: 05.10.2018).

Одержано 10.10.2018

УДК 372

Юлія В'ячеславівна НАЗАРКО,

*аспірантка кафедри конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ України*

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Ситуація, що склалась в Україні з охороною здоров'я, є однією з найактуальніших і найгостріших. Не всі громадяни мають можливість отримувати безоплатну медичну допомогу, яку їм гарантує Конституція України, саме за нестачі власних коштів, оскільки потрібно оплачувати все: ліки, матеріали, госпіталізацію. Вкрай низька оплата праці медичних працівників не забезпечує їм навіть мінімального прожиткового рівня. Таке становище змінило морально-етичне ставлення медичних працівників до хворих, а, відповідно, пацієнтів до медиків. У Рішенні Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення положення ч. 3 ст. 49 Конституції України «у державних і комунальних закладах медична допомога надається безоплатно» (справа про безоплатну медичну допомогу) від 29 травня 2002 року вказано, що необхідність офіційної інтерпретації обґрунтовується народними депутатами тим, що сьогодні громадяни України фактично не можуть отримати медичну допомогу у державних і комунальних закладах охорони здоров'я, не сплативши власні кошти за ліки, харчування та «необхідні витратні матеріали». Значна частина населення не спроможна відшкодувати такі витрати, і тому багато громадян змушені відмовитись від відвідування закладів охорони здоров'я [1, с. 48].

Отже, ситуація, що склалась в охороні здоров'я, потребує пошуку виходу, який би задовольнив потреби всіх верств населення, а найголовніше дозволив кожному реалізувати своє право на охорону здоров'я.

Зараз на підставі аналізу чинної законодавчої бази доречно виділити такі групи законів у сфері охорони здоров'я, які потребують вдосконалення: закони про надання медичної допомоги; про правовий статус пацієнтів; правового статусу медичних і фармацевтичних працівників; фінансування охорони здоров'я; оздоровчо-профілактичної діяльності; забезпечення безпечних умов життєдіяльності; організації та управління охорони здоров'я; біоетики.

На шляху створення якісної нормативно-правової бази у зазначених групах законів у сфері охорони здоров'я існують такі проблеми:

а) недостатньо виражена державна політика у сфері охорони здоров'я, у тому числі її законодавчого забезпечення;

б) відсутність науково-обґрунтованої стратегії законотворчої діяльності у сфері охорони здоров'я;

в) низька законотворча активність суб'єктів законодавчої ініціативи;